

Oświadczenie Naczelnej Rady Kościoła Zielonoświątkowego w RP w sprawie służby kobiet w Kościele

1. Uznajemy, że kobiety na równi z mężczyznami są „diedziczkami łaski żywota” i współuczestniczkami służby charyzmatycznej w Kościele, zgodnie z następującymi fragmentami Nowego Testamentu:

„Podobnie wy, mężowie, postępujcie z nimi z wyrozumiałością, jako ze słabszym rodzajem niewieści i okazujcie im cześć, skoro i one są dziedziczkami łaski żywota, aby modlitwy wasze nie doznały przeszkody.” (1 P 3,7)

„Nie masz Żyda ani Greka, nie masz niewolnika ani wolnego, nie masz mężczyzny ani kobiety; albowiem wy wszyscy jedno jesteście w Jezusie Chrystusie.” (Ga 3,28)

2. Kościół jako zgromadzenie świętych, mężczyzn i kobiet, jest powszechnym kapłaństwem w sensie bezpośredniego dostępu do Boga i służby.

„I wy sami jako kamienie żywe budujcie się w dom duchowy, w kapłaństwo święte, aby składać duchowe ofiary przyjemne Bogu przez Jezusa Chrystusa.” (1 P 2,5)

3. Rozpoznajemy w stworzeniu i odkupieniu ustanowiony przez Boga porządek autorytetów.

4. Według tego porządku przywództwo zarówno w Kościele, jak i w rodzinie należy do mężczyzn.

5. Wzorem tego przywództwa jest Chrystus – Pan i Głowa Kościoła.

„(...) bo mąż jest głową żony, jak Chrystus Głową Kościoła, ciała, którego jest Zbawicielem.” (Ef 5,23)

6. Wobec powyższego uznajemy, że zborowi i wspólnocie zborów przewodzi mężczyzna (pastor, prezbiter okręgowy, prezbiter naczelny).

7. Usługiwanie kobiet zgodnie z otrzymanym charyzmatem może mieć miejsce wyłącznie pod autorytetem przywództwa zborowego i kościelnego.

8. Kobieta może mieć udział w zarządzaniu zborom, jeśli respektuje ustanowione zwierzchnictwo.

9. Służba kobiet w Kościele obejmuje zarówno funkcje diakonalne, jak i nauczycielskie, duszpasterskie oraz ewangelizacyjne.

10. W sytuacjach misyjnych kobieta może sprawować tymczasową służbę zarządzania i nauczania.

11. Lokalni przywódcy zboru określają zakres służby kobiet.

Warszawa, kwiecień 2000 r.